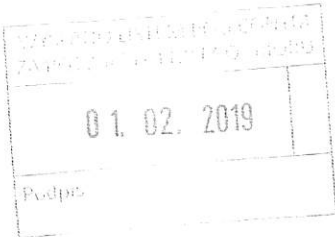

Państwowy Fundusz
Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych

DW.050.2.2019.IGR
DU-9-2019

Warszawa, dnia 31.01.2019r.

Decyzja w sprawie interpretacji

art.30 ust.3, art. 33 ust.2 pkt 2 oraz art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

Na podstawie art.34 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018r. poz.646 z późn.zm.) zwanej dalej ustawą, Prezes Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (zwanego dalej PFRON lub Fundusz) stwierdza, że stanowisko z siedzibą w (zwanej dalej Wnioskodawcą lub Spółką) zaprezentowane we wniosku z dnia 19 listopada 2018 r., uzupełnionego pismem z dnia 5 grudnia 2018 r. oraz pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa w zakresie stosowania przepisów art.30 ust.3, art.33 ust.2 pkt 2 oraz art.33 ust.4c ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2018 r. poz.511 z późn.zm) zwanej dalej ustawą o rehabilitacji - jest nieprawidłowe.

Uzasadnienie:

Pismem z dnia 19 listopada 2018 r. oraz jego uzupełnieniami z dnia 5 grudnia 2018 r. i z dnia 2 stycznia 2019 r., Wnioskodawca skierował do Prezesa Zarządu PFRON wnioski o udzielenie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów art.30 ust.3, art.33 ust.2 pkt 2 i art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji.

Wniosek swój Wnioskodawca skierował na podstawie art.34 ustawy. Zgodnie z art.34 ust.1 ustawy przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki

organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

W przedmiotowym wniosku Wnioskodawca przedstawił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca utracił status zakładu pracy chronionej z dniem 1 września 2018 r. na podstawie decyzji Wojewody . z dnia 15 października 2018 r., doręczonej w dniu 17 października 2018 r. Utrata statusu zakładu pracy chronionej w świetle przepisu art.30 ust.3 ustawy o rehabilitacji musi być potwierdzona stosowną decyzją właściwego wojewody. Zdaniem Wnioskodawcy - przed jej wydaniem, doręczeniem, a następnie uprawomocnieniem brak jest podstawy prawnej do jakichkolwiek zmian w zakresie rozliczania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych. Dopiero po uprawomocnieniu się przedmiotowej decyzji wojewody stwierdzającej utratę przez Spółkę statusu zakładu pracy chronionej, zasadna jest zmiana zasad przekazywania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2018 poz.1509 z późn.zm.). Brak jest jednocześnie podstawy prawnej do korygowania zaliczek wpłaconych przed wejściem do obrotu prawnego decyzji wojewody. Stanowisko Spółki znajduje uzasadnienie w świetle przepisów art.30 ust.3, art.33 ust.2 pkt 2 oraz art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji. Zdaniem Wnioskodawcy, nie spoczywa na nim obowiązek korygowania uiszczonych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od przychodów pracowników, zarówno w zakresie wpłat obowiązkowych na PFRON, jak i wpłat na zakładowych fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych (ZFRON) – pomimo wydania przez Wojewodę Podkarpackiego decyzji z dnia 15 października 2018 r. stwierdzającej utratę statusu zakładu pracy chronionej z dniem 1 września 2018 r., tj. z dniem poprzedzającym datę doręczenia tej decyzji w dniu 17 października 2018 r. – za okres do uprawomocnienia się decyzji.

Jednocześnie Spółka wskazuje, że zasady przekazywania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych przez zakłady pracy chronionej reguluje art.38 ust.2-2c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W myśl ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych Wnioskodawca jest zobowiązany do przekazania pobranych zaliczek na rachunek PFRON oraz ZFRON w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki.

Z kolei na podstawie art.38 ust.2a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, płatnicy którzy utracili status zakładu pracy chronionej – powinni przekazywać określoną część zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych (za miesiące od początku roku do miesiąca włącznie, w którym dochód osoby niepełnosprawnej uzyskany od początku roku przekroczył kwotę stanowiącą górną granicę pierwszego przedziału skali podatkowej) w proporcji:

- 25% na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych – w przypadku płatników osiągających wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości od 25% do 30%;
- 50% na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych – w przypadku płatników osiągających wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości od 30% do 35%;
- 75% na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych – w przypadku płatników osiągających wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości od 35% do 40%;
- 100% na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych – w przypadku płatników osiągających wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości od co najmniej 40%.

Jednocześnie treść art.38 ust.2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wskazuje, że wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych ustala się na podstawie art.21 ust.1 i 5 oraz art.28 ust.3 ustawy o rehabilitacji.

Ponadto, przepis art.38 ust.2a i 2b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stosuje się 5 lat, licząc od końca roku, w którym płatnik utracił status zakładu pracy chronionej, jeżeli spełnia warunki określone w przepisach ustawy o rehabilitacji

Zdaniem Wnioskodawcy przekazanie części zaliczek na zakładowy fundusz rehabilitacji osób niepełnosprawnych – w myśl przepisu art.38 ust.1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych – następuje w następnym miesiącu po miesiącu pobrania zaliczki.

W związku z powyższym zwrócono się z wnioskiem o rozstrzygnięcie następujących kwestii dotyczących potwierdzenia:

- czy wydanie przez wojewodę decyzji uchylającej status zakładu pracy chronionej z datą poprzedzającą datę doręczenia decyzji powoduje, że Wnioskodawca będzie zobowiązany do korekty zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych do przychodów pracowników oraz;
- terminu przekazywania na ZFRON zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Na tle przedstawionego stanu faktycznego, stwierdzam co następuje:

Zgodnie z art.34 ust.1 ustawy przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu lub właściwej państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie wyjaśnienia co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie (interpretacja indywidualna).

Stosownie do przepisów ustawy o rehabilitacji – pracodawca prowadzący działalność gospodarczą przez co najmniej 12 miesięcy, zatrudniający nie mniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy - uzyskuje na wniosek – status zakładu pracy chronionej, jeżeli wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych wynosi co najmniej 50%, w tym, co najmniej 20% ogółu zatrudnionych stanowią osoby zaliczone do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, albo co najmniej 30% niewidomych, lub psychicznie chorych, albo upośledzonych umysłowo zaliczonych do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Obiekty i pomieszczenia użytkowane przez zakład pracy chronionej muszą odpowiadać przepisom i zasadom bezpieczeństwa i higieny pracy oraz uwzględniać potrzeby osób niepełnosprawnych w zakresie przystosowania stanowisk pracy, pomieszczeń higieniczno-sanitarnych i ciągów komunikacyjnych, a także spełniać wymagania dostępności do nich. Pracownikom niepełnosprawnym musi być także zapewniona doraźna i specjalistyczna opieka medyczna, poradnictwo i usługi rehabilitacyjne.

Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 października 2011 r., sygn. akt II GSK 1085/10: *„status zakładu pracy chronionej podlega stałej weryfikacji przez uprawnione organy administracji publicznej. Niezależnie od ustawowo nakazanych kontroli ustawodawca zobowiązał prowadzącego zakład pracy chronionej do informowania wojewody o każdej zmianie dotyczącej spełniania warunków i realizacji*

obowiązków, o których mowa w art.28 i art.33 ust.1 i 3 ustawy o rehabilitacji, w terminie 14 dni od daty tej zmiany oraz przedstawiania wojewodzie półrocznych informacji, dotyczących spełniania tych warunków. Wskazany w ustawie obowiązek odpowiada stosowne uprawnienia. Pracodawca prowadzący zakład pracy chronionej w stosunku do tego zakładu jest zwolniony z wymienionych w ustawie ciężarów publicznych. W świetle przytoczonych przepisów nie powinno budzić wątpliwości, iż pracodawcy zatrudniający osoby niepełnosprawne, wykonujący zadania publiczne na mocy art.69 Konstytucji RP cięższe na Państwie, z tytułu wykonywania tych zadań są zwolnieni z ciężarów publicznych wówczas, gdy spełniają warunki prawne wymagane do uzyskania statusu zakładu pracy chronionej. Z treści art.28 ust.1 ustawy o rehabilitacji wynika, że określenie „zakład pracy chronionej” ma znaczenie podmiotowe. Status ten przyznaje się pracodawcy prowadzącemu zakład pracy chronionej, to zatem pracodawca powinien spełnić prawem przewidziane warunki, aby korzystać z przywilejów z tym związanych.

W sytuacji, gdy z różnych powodów pracodawca przestał spełniać warunki określone w art.28 ust.1-3 ustawy o rehabilitacji, traci uprawnienia do legitymowania się statusem zakładu pracy chronionej. Wówczas to, stosownie do treści art.30 ust.3 ustawy o rehabilitacji wojewoda podejmuje decyzję stwierdzającą utratę przyznanego statusu zakładu pracy chronionej z dniem zaprzestania spełniania jakiegokolwiek z tych warunków. (...) Decyzja stwierdzająca utratę statusu zakładu pracy chronionej nie jest sankcją stosowaną wobec pracodawcy, lecz konsekwencją niedopełnienia warunków umożliwiających zatrudnianie osób niepełnosprawnych w zgodzie z przepisami prawa”.

W sprawie określenia momentu, od którego decyzja stwierdzająca utratę statusu zakładu pracy chronionej wywołuje skutek wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., sygn. akt III RN 2/01. W uzasadnieniu ww. wyroku Sąd wskazał, iż: „użycie w tym przepisie (art.30 ust.3 ustawy o rehabilitacji) określenia, że organ wydaje „decyzję stwierdzającą” wyraźnie przemawia za deklaratoryjnym charakterem tej decyzji. Zakład pracy (pracodawca) uzyskuje status zakładu pracy chronionej na podstawie decyzji przyznającej ten status (art.30 ust.1 ustawy o rehabilitacji), która ma charakter konstytutywny. Skutki wynikające z decyzji konstytutywnej mogą być jednakże unicestwione decyzją deklaratoryjną, jeżeli są spełnione przesłanki przewidziane prawem. Decyzja taka może pozbawić statusu zakładu pracy chronionej od dnia, w którym pracodawca przestał spełniać przesłanki wymagane prawem dla posiadania tego statusu”.

Jednocześnie Sąd Najwyższy nie podzielił poglądu, że: „*pozbawienie pracodawcy statusu zakładu pracy chronionej ze skutkiem wstecznym narusza pewność obrotu prawnego i gospodarczego. Jak wynika bowiem z art.30 ust.4 ustawy o rehabilitacji, pracodawca jest zobowiązany do zawiadomienia organu administracyjnego o każdej zmianie dotyczącej spełniania warunków i realizacji obowiązków, o których mowa w art.28 oraz w art.33 ust.1 i 3 ustawy o rehabilitacji. Jeżeli tego nie czyni, to musi ponosić konsekwencje wynikające z naruszenia przez niego prawa. Nie może on korzystać z przywilejów przysługującym zakładom pracy chronionej, jeżeli nie spełnia wymaganych prawem warunków. Korzystanie z nieuzasadnionych przywilejów jest sprzeczne z zasadą równości wobec prawa (art.32 Konstytucji RP)*”.

Podobne stanowisko wyraził Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 lutego 2007 r., sygn. akt P 25/06, stwierdzając, że: „*w sytuacji naruszenia warunku prowadzenia takiego zakładu, właściwy organ administracji publicznej pozbawia przedsiębiorcę statusu zakładu pracy chronionej, i to ze skutkiem wstecznym, tj. od dnia zaprzestania spełniania jakiegokolwiek z warunków lub obowiązków*”.

W kontekście przytoczonej linii orzeczniczej należy stwierdzić, że decyzja wojewody uchylająca status zakładu pracy chronionej wywołuje skutki nie od daty jej doręczenia czy uprawomocnienia, lecz od daty niespełniania warunków uprawniających do posiadania statusu zakładu pracy chronionej wskazanej w tej decyzji. W przypadku Wnioskodawcy datą tą jest 1 września 2018 r. Jeżeli po tej dacie Wnioskodawca korzystał z przywilejów należnych pracodawcom posiadającym status zakładu pracy chronionej, to jest on zobowiązany do skorygowania wcześniej złożonych dokumentów w zakresie wykorzystanych zwolnień podatkowych. Z tego też względu stanowisko Wnioskodawcy w tym zakresie należy uznać za nieprawidłowe.

Odnosząc się do art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji – to zgodnie z tym przepisem ZFRON tworzy się z części zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami, z tym że za dzień uzyskania tych środków, uznaje się dzień wypłaty wynagrodzeń. Ustawa o rehabilitacji w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. nie zawierała definicji pojęcia „dzień uzyskania środków”. Na mocy art.1 pkt 11 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy i rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz.1886) -

od dnia 1 lipca 2016 r. znowelizowano przepis art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji poprzez uzupełnienie jego dotychczasowej treści: „z części zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami” sformułowaniem: „z tym, że za dzień uzyskania tych środków, uznaje się dzień wypłaty wynagrodzeń.”

W wyniku tej nowelizacji kwestia, który moment jest dniem uzyskania środków pochodzących z pobranych przez pracodawcę zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych została normatywnie jednoznacznie rozstrzygnięta.

W uzasadnieniu do projektu ustawy wprowadzającej ww. zmianę wskazano, że „proponowana zmiana doprecyzuje kwestię będącą źródłem poważnych problemów adresatów prawa. Dlatego celowe jest wskazanie daty uzyskania środków z tytułu korzystania z tego zwolnienia. Niektóre organy stosujące te przepisy wskazują na dzień wypłaty wynagrodzeń, podczas gdy inne na daty późniejsze, co naraża adresata prawa postępującego zgodnie z interpretacjami tych organów na przekroczenie terminu z art.33 ust.3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji, a w konsekwencji na obowiązek dokonania wpłaty na Fundusz, o której mowa w art.33 ust.4a ustawy”.

W dalszej części uzasadnienia przytaczana jest argumentacja dotycząca określenia dnia uzyskania środków jako dnia wypłaty wynagrodzeń: „Środki z tytułu zwolnień z podatku dochodowego od osób fizycznych pracodawca uzyskuje w dniu ich poboru, tj. w dniu, w którym wypłaca wynagrodzenie pracownikom. Płatnik jest pośrednikiem pomiędzy organem podatkowym a pracownikiem w wykonywaniu obowiązków podatkowych. Zgodnie z ustawową definicją zawartą w art.8 Ordynacji podatkowej do zasadniczych obowiązków każdego podatnika (w tym i pracodawcy będącego zakładem pracy chronionej) należy dokonywanie – w tym przypadku na podstawie przepisów powyższej ustawy podatkowej – obliczenia zaliczek na tenże podatek, poboru od wypłaconego pracownikowi brutto wynagrodzenia obliczonych zaliczek na podatek dochodowy i przekazywania ich organowi podatkowemu w imieniu podatnika na poczet jego zobowiązań z tytułu podatku dochodowego. Płatnik zatem nie dysponuje swoimi pieniędzmi, ale pieniędzmi podatnika i tak to jest zaznaczone na listach płac. W niniejszej zatem sytuacji nie występuje też jakiegokolwiek zwolnienie podatkowe pracodawcy – zakładu pracy chronionej, lecz uzyskuje on korzyści finansowe polegające na tym, że budżet rezygnując z przekazania tych pobranych od pracowników zaliczek związanych z ich wynagrodzeniami, daje możliwość zakładowi pracy chronionej wykorzystania tych obcych sum na cele społecznie użyteczne, tj. m.in. na cele

zakładowej działalności rehabilitacyjnej. Ta właśnie zakładowa działalność rehabilitacyjna ma być jak najszybciej finansowana z zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, natomiast nie było zamiarem ustawodawcy by pieniądze z tego tytułu służyły do czasowego finansowania jakiegokolwiek innej działalności pracodawcy mającego status zakładu pracy chronionej. Stanowisko to podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 22 kwietnia 2013 r. , sygn. akt III SA/Wa 2653/12.”

Na podstawie art.33 ust.3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji pracodawca jest obowiązany do przekazywania środków ZFRON na rachunek, o którym mowa w pkt 2, w terminie 7 dni od dnia, w którym środki te uzyskano. Z kolei zgodnie z art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji za dzień uzyskania środków uznaje się dzień wypłaty wynagrodzeń. W tej sytuacji termin odprowadzania środków z zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych na rachunek bankowy zakładowego funduszu rehabilitacji wynosi 7 dni od dnia wypłaty wynagrodzeń, uwzględniając przy tym odwołanie do art.38 ust.1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Wskazuje on na termin płatności pobranej przez płatnika zaliczki. Zaliczkę za pobraną uważa się z momentem wypłacenia pracownikowi wynagrodzenia lub postawienia go do jego dyspozycji. Wtedy powinno nastąpić pobranie zaliczki w odpowiedniej kwocie. Istnieje bowiem ścisły związek czynności poboru podatku z czynnością dokonywania wypłaty (świadczenia) lub stawiania do dyspozycji podatnika. Innymi słowy, czynność pobrania podatku przez płatnika wiąże się z momentem otrzymania przychodu przez podatnika (art. 11 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych).

Jednocześnie należy zaznaczyć, że przepis art.33 ust.3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji budził w przeszłości trudności interpretacyjne, co stało się podstawą podjęcia w dniu 19 grudnia 2016 r. uchwały przez 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego, sygn. akt II FPS 4/16. Z treści tezy ww. uchwały jednoznacznie wynika, że w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. za dzień uzyskania środków, o których mowa w art.33 ust.3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji - w przypadku zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych pobranych przez płatnika - należy rozumieć ostatni dzień terminu przekazania zaliczek, o których mowa w art.38 ust.1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W uzasadnieniu swojej uchwały NSA wskazał, że ustawa o rehabilitacji w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. nie zawierała definicji pojęcia „dzień uzyskania środków”. Dopiero od dnia 1 lipca 2016 r. znowelizowano art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji, wskazujący na zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych jako źródło finansowania ZFRON, przez

uzupełnienie jego dotychczasowej treści: „z części zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, zgodnie z odrębnymi przepisami” sformułowaniem: „z tym że za dzień uzyskania tych środków, uznaje się dzień wypłaty wynagrodzeń”. Nastąpiło to na mocy art.1 pkt 11 wspomnianej wcześniej ustawy z dnia 25 września 2015 r. Zakres dokonanej nowelizacji przepisu art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji świadczy o tym, że była to zmiana o charakterze normatywnym. W jej wyniku kwestia, który moment jest dniem uzyskania środków pochodzących z pobranych przez pracodawcę zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w rozumieniu art.33 ust.3 pkt 3 ustawy o rehabilitacji, została normatywnie jednoznacznie rozstrzygnięta przez wskazanie na dzień wypłaty wynagrodzenia.

W kontekście przytoczonej uchwały 7 sędziów NSA oraz w związku z nowelizacją art.33 ust.2 pkt 2 ustawy o rehabilitacji - od dnia 1 lipca 2016 r. termin przekazania na ZFRON części zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych jest zależny od terminu wypłaty wynagrodzeń. Zatem Wnioskodawca jest zobowiązany przekazać na ZFRON część zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych w terminie 7 dni od wypłaty wynagrodzeń. Z tego też względu stanowisko Wnioskodawcy – wskazujące jako termin przekazania na ZFRON zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych termin zgodny z art.38 ust.1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu wypłaty wynagrodzenia - należy uznać za nieprawidłowe.

Z kolei art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji dotyczy nieterminowego wykorzystania środków ZFRON. Zgodnie z tym przepisem uzyskane w danym roku kalendarzowym środki ZFRON - pochodzące ze zwolnień, o których mowa w art.31 ust.1 oraz kwoty pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, o których mowa w art.33 ust.2 pkt 2 - które nie zostały wykorzystane w terminie do dnia 31 grudnia następnego roku, podlegają wpłacie na PFRON. Celem tej wpłaty jest dyscyplinowanie pracodawców do przeznaczania większej kwoty środków ZFRON na pomoc indywidualną oraz na inne wydatki stanowiące przysporzenie wyłącznie dla osób niepełnosprawnych. Alternatywą będzie przekazanie części niewykorzystanych w określonym terminie środków ZFRON tytułem wpłaty na PFRON. Wówczas środki, z których nie skorzystał pracodawca ani jego pracownicy będący osobami niepełnosprawnymi, PFRON przeznaczy na cele ustawowe na poziomie krajowym. Zobowiązany do tej wpłaty jest pracodawca będący dysponentem ZFRON, a więc pracodawcą prowadzącym zakład pracy chronionej lub pracodawcą, który utracił status

zakładu pracy chronionej, lecz zgodnie z art.33 ust.7b zachował prawo do dysponowania ZFRON w związku z osiągnięciem co najmniej 25% wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz zatrudnienia ogółem w wysokości co najmniej 15 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy. Wpłaty z tego tytułu należy dokonać, zgodnie z art.49 ust.2 ustawy o rehabilitacji, w terminie do 20 stycznia roku następującego po roku, w którym upłynął termin wykorzystania środków. Podsumowując - uregulowanie zawarte w art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji ma odmienny charakter niż wcześniej omawiane przepisy, bowiem wiąże się z nieterminowym wykorzystaniem środków funduszu rehabilitacji, a nie zaś z przekazywaniem na ten fundusz kwot w prawidłowej wysokości i w określonym terminie.

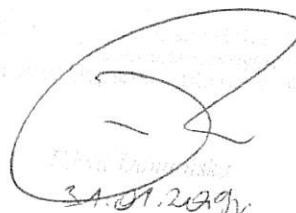
Mając powyższe na uwadze, stanowisko [redacted] z siedzibą w [redacted] wyrażone we wniosku z dnia 19 listopada 2018 r., uzupełnionym pismem z dnia 5 grudnia 2018 r. oraz pismem z dnia 2 stycznia 2019 r. w sprawie pisemnej interpretacji przepisów prawa w zakresie stosowania przepisów art. 30 ust.3, art.33 ust.2 pkt 2 oraz art.33 ust.4c ustawy o rehabilitacji **jest nieprawidłowe.**

W związku z powyższym postanowiono, jak w sentencji.

Interpretacja dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę i stanu prawnego obowiązującego w dniu wydania interpretacji. Organ w postępowaniu w sprawie urzędowej interpretacji nie może prowadzić żadnego postępowania dowodowego, bowiem przedmiotem postępowania nie jest ustalenie stanu faktycznego – stan ten jest stanem hipotetycznym, określonym przez wnioskującego o interpretację. Nie może go własnymi ocenami podważać, ustalać, uzupełniać ani też zmieniać w jakimkolwiek zakresie, nawet wówczas, gdy w oparciu o inne źródła, czy wiedzę znaną mu z urzędu, powziąłby uzasadnione wątpliwości co do zgodności przedstawionego przez przedsiębiorcę-wnioskodawcę stanu faktycznego z obiektywną rzeczywistością (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 16 lipca 2009 r., sygn. Akt II SAB/Go 8/09).

Pouczenie:

Od niniejszej decyzji przysługuje Stronie, za pośrednictwem Prezesa Zarządu PFRON odwołanie do Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia. W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do jego wniesienia. Z dniem doręczenia Prezesowi Zarządu PFRON oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez Stronę, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

31.07.2019